

thiếu sửa soạn này sẽ đưa chàng đến đâu, nhưng chàng cảm thấy hãnh diện. Đơn thương độc mã, không tấc sắt trong người, chàng đã lọt vào sào huyệt ghê gớm của cộng sản Huk.

Anbinô đầu xe trước ga ra, một ngôi nhà gỗ sơn trắng. Santô nói với Văn Bình, giọng thân mật :

— Đến nơi rồi. Anh được khỏe không? Đêm nay, anh tha hồ ngủ cho lại sức.

Anbinô mở cửa xuống trước. Từ hành lang, một tiếng gọi hách dịch vọng ra :

— Anbinô ?

Anbinô dạ rần. Văn giọng nói kẻ cả :

— Có Cáclốt không ?

— Thưa có.

Tiếng nói sắc như dao cạo làm Văn Bình chú ý. Chàng hít thật nhiều dưỡng khí vào buồng phổi cho thân thể được sáng khoái sau những phút dai vò tận trong chiếc xe đua rờn với tử thần. Khu đất biệt thự rộng trên một mẫu. Tòa nhà hai tầng được xây cất theo kiểu Mỹ. Santô đưa Văn Bình lên hành lang. Mùi Salem ngào ngạt từ trong thoáng ra.

Đèn đóm dưới nhà tắt hết. Vừa đi, Văn Bình vừa nghĩ phương pháp đối phó. Một chi tiết hệ trọng, khả dĩ định đoạt sự thành công hay thất bại của chàng, hiện lên thành dấu hỏi lớn trong óc.

Đó là vấn đề ám hiệu.

Có thể bọn Huk biết mặt Cáclốt. Cũng có thể bọn Huk không biết. Trong trường hợp thứ nhất chàng sẽ bị lọt mặt nạ tức khắc, và cái chết thảm khốc sẵn sàng đợi chàng trong tòa nhà sang trọng

Trong trường hợp thứ hai, dịch vẫn phăng ra, nếu chàng không biết trả lời mật hiệu.

Sa-lông nhà dưới rộng bát ngát, có thể chứa trên một ngàn tân khách. Dưới ánh đèn ống xanh mờ từ trên lầu chiếu xuống, Văn Bình nhận ra những đồ gỗ đồ sộ. Cầu thang bằng gỗ đánh xi bóng loáng. Nhà cửa ở Mani khác Saigon ở diêm dùng nhiều gỗ, gỗ làm cột, gỗ lót cầu thang, gỗ thay tường gạch.

Sắp đến chân cầu thang, đột nhiên Văn Bình đứng sững, giả vờ sùi bọt mép, lấp bắp :

— Ôi chao !

Rồi ngã vật xuống. Anbinô hốt hoảng đỡ chàng dậy

— Bị trượt chân à. Cáclốt ?

Văn Bình lồm cồm đứng lên, tuôn ra một tràng tiếng Nga.

Anbinô nằn người. Hết nói tiếng Nga, Văn Bình chuyển sang tiếng quan hòa. Vừa nói, chàng vừa vung nắm tay, vẻ mặt đe dọa. Santô đưa mắt cho Anbinô :

— Không khéo hấn diên rồi.

Mắt Văn Bình đỏ ngầu như tiết loãng. Chàng nhìn Anbinô bằng dáng điệu thách thức, đoạn dấm ngực thùm thụp. Anbinô nắm chặt tay chàng, miệng bảo Santô :

— Có lẽ hấn mắt trí cũng nên. Anh công hấn lên lầu, rồi tiêm thuốc an thần cho hấn.

Santô ghé vai đỡ Văn Bình, và chạy băng lên gác. Chờ ở đỉnh cầu thang là người đàn ông trạc

năm mươi, nửa mái tóc bạc phơ, râu mép nghiêm nghị. Chỉ Văn Bình, người ấy hỏi :

— Bị thương à ?

Anbinô đáp :

— Thưa không. Về đến đây hẳn còn khỏe.

Bỗng dưng hẳn nói lầm nhảm như điên.

— Hẳn nói lầm nhảm từ lúc nào ?

— Taura, trên xe, hẳn ngồi yên, có lẽ vì trong máu còn chất một phần tiêm hồi tởi. Về đến đây, hẳn tỉnh hẳn, trượt té rồi nói huyền thiên.

Người đứng tuổi gãi cằm ra vẻ nghĩ ngợi, rồi hỏi :

— Các anh có mang theo hồ sơ bệnh lý của hẳn không ?

Santô gật gù te te như mán xương chọ. Anbinô đáp, giọng lễ phép :

— Thưa không.

Người đứng tuổi gặt um lên :

— Khổ quá, nếu thiếu hồ sơ bệnh lý thì biết hẳn đau ở đâu? Thần kinh hệ hẳn còn nguyên, ta mới có thể dùng hẳn. Hẳn nói lầm nhảm, tỏ ra đã cuồng trí. Như vậy, ta phải chờ hẳn h ần toàn bình phục. Trừ phi, có hồ sơ bệnh lý...

Santô đề nghị :

— Thưa chúng tôi xin đi lấy ngay.

Người đứng tuổi bốp trán trong một cử chỉ bực bội :

— Liệu còn quay lại bệnh viện được không ?

Ngừng một phút, người ấy tiếp :

— Nguy hiểm đến mấy, các anh cũng phải

trở lại bệnh viện. Phải lấy hết giấy tờ liên quan đến bệnh tình của hẳn. Thuốc men trong phòng hẳn cũng mang cả về đây.

Anbinô đỡ lời :

— Thưa...

Người đứng tuổi gặt phắt :

— Rôsitá gác đến mấy giờ ?

Santô đáp :

— Đến 6 giờ sáng.

Nhìn đồng hồ, người đứng tuổi đồng đạc :

— Bây giờ hai anh lên đây còn kịp chán.

Phải tìm cách bắt luôn cô y tá cho tôi.

Anbinô, đang điệu sừng sốt :

— Bắt Rôsitá ?

Người đứng tuổi cười nhạt :

— Chứ con ai nữa ? Rôsitá được cử riêng để săn sóc Cáclốt. Tất năng phải biết Cáclốt đau óc. Năng sẽ giúp ta được nhiều việc.

Chỉ Văn Bình, Anbinô hỏi :

— Thưa, mang hẳn tới phòng nào ?

Người đứng tuổi khoát tay :

— Phòng A. Các anh làm nhanh lên. Tôi đợi các anh về mới đi nghỉ. Không khéo đêm nay thức suốt mất.

Santô bế Văn Bình vào một căn phòng gần cầu thang. Văn Bình nằm ngoan ngoan trong đi văng, mắt nhắm nghiền. Anbinô rí tai Santô :

— Hẳn ngủ say rồi.

Santô thở dài :

— Rô của nợ ! Có một thằng chó chết này mà bọn mình suýt mất mạng.

Anbinô đưa ngón tay lên miệng, suyt :

— Đừng phàn nàn nữa ! Ông ấy nghe được thì khốn.

Hai nhân viên Huk khép cửa, Văn Bình nằm một mình trong căn phòng rộng, tắt hết đèn. Qua cửa lớn, nhìn sang phòng bên, chàng thấy người đứng tuổi ngồi gọn trong ghế bành bọc da hồ, trán nhú lại, chứng tỏ đang bận suy nghĩ. Đột nhiên, Văn Bình nảy ra ý định trời dấy, xông ra phòng ngoài. Gã đứng tuổi có bàn tay sần sùi, tỏ ra dày công tập tuyện võ nghệ, song chàng không tìm thấy đủ bản lĩnh khuất phục được chàng. Với những ngón độc thủ, chàng có thể hạ hẳn trong chớp mắt. Xong xuôi, chàng sẽ ngồi hút thuốc đợi Anbinô và Santô.

Tuy nhiên, chàng lại bãi bỏ ý định này. Lê Diệp đang chờ bên ngoài, sẵn sàng ứng phó. Tốt hơn, là kiên nhẫn để làm một mẻ cá lớn. Chàng đảo mắt quan sát đồ đạc trong phòng. Trụ sở của quân Huk là một kỳ quan về trang trí. Đồ gỗ toàn hắc lúp, thứ gỗ đắt tiền nhất. Trên tường treo 2 bức tranh sơn dầu của một danh họa Hòa lan của thế kỷ thứ 18. Riêng 2 bức họa này trị giá gần một triệu pêsô. Trong tủ buýp phê kê sát góc, hàng chục chai rượu khai vị đắt tiền, chen vai với buýt ky, cổ nhất và sấm banh.

Trước mặt chàng là một bộ sa lông lợp naung trắng. Cái đi văng nằm tênh hênh như có gái khỏa thân. Bất giác chàng nhắm mắt, mừng tượng tới Rôsitã. Cái đi văng quý phái này dường

như được đóng ra để tiếp tếp thân cận đối và nồn nà của nàng... Chàng mơ màng lầm bầm :

— Rôsitã...

Rôsitã ghé mắt qua khe cửa.

Tuy trời tối om, nàng vẫn nhận ra ba bóng đen thoăn thoắt chạy ra đường : chàng thanh niên cổ cấp mắt da tình đời lốt bệnh nhân đã sa vào tay địch.

Sự việc xảy ra đúng theo kế hoạch của sở Phán gián, tuy nhiên Rôsitã lại cảm thấy nao nao. Một mối tình man mác dâng lên trong lòng nàng. Nàng yêu sinh viên Pablo từ lâu, và Pablo hội đủ điều kiện vật chất và tinh thần để mang lại hạnh phúc cho nàng, song hình ảnh chàng sinh viên cao lớn, ghen tuông như đàn bà, đã mờ dần, mờ dần, nhường chỗ cho người đàn ông ngoại quốc, nàng mới gặp lần đầu trong bệnh viện ? Chàng tên là gì ? Chàng từ đâu tới ? Chàng có vợ chưa ? Chàng yêu ai chưa ? Nàng không thể trả lời.

Nàng có cảm tưởng là hai người có duyên nợ với nhau từ kiếp trước nên mới giáp mặt đã yêu liền. Pablo là người tình chung thủy, nhưng nàng không ưa những người đàn ông chung thủy đến độ mù quáng và nhu nhược. Pablo lại có tính ghen kỹ quặc. Suyt nữa, nàng trở thành cái xác không hồn vì bệnh ghen bóng gió trẻ con của Pablo. Là người đàn bà thêm được môn trớn, nàng chưa bao giờ được thỏa mãn bên cạnh

chàng sinh viên non choẹt, thiếu kinh nghiệm trong tình trường.

Hương vị cái hôn say sưa của Các lốt còn thơm trên môi nàng. Pablo đã ôm nàng hôn nhiều lần. Trước Pablo, một số thanh niên đã hôn nàng đắm đuối. Nhưng nàng chưa thấy nụ hôn nào quyến rũ và khả ái như nụ hôn của chàng trai đóng vai Các lốt.

Rosita bỗng nổi hân và tiếc nuối. Mu người, nàng quên hỏi tên chàng. Nàng thốt ra tiếng thở dài nhẹ nhẹ. Lê Diệp ngời khuất trong tối, mũ kết đội sùm súp, che vùng trán rộng và đôi mắt tinh anh. Rosita tần ngần bên Lê Diệp, định hỏi, lại thôi.

Lê Diệp ngược nhìn nàng. Chàng nhoen miệng cười. Chàng đã đọc được tâm trạng bí ẩn và éo le của cô điều dưỡng trẻ đẹp. Văn Bình vẫn có sức hút mãnh liệt đối với đàn bà, đặc biệt là đàn bà trẻ đẹp. Thật không ngoa khi ví Văn Bình với đá nam châm, và phụ nữ là kim khí. Ai đã được Văn Bình quang lưng, nắm tay một lần, sẽ không tài nào quên được. Lê Diệp, trái lại, rất ghét đàn bà. Theo chàng, đàn bà là chương ngại vật, bất lợi cho công tác tình báo.

Rosita nói :

— Họ sắp đến đường Herran rồi.

Lê Diệp đáp :

— Vâng. Họ vừa chạy qua đây.

Nàng gợi chuyện :

— Tại sao anh không rượt theo ?

Chàng cười xòa :

— Có ngày thơ lắm. Hồi nãy, họ rền rạng là để chờ đợi phương đến hạ thủ. Mới có một tên lên vào. Chắc đồng bọn mai phục bên ngoài. Họ phải bắn nhau một lát mới đi. Rồi có xem.

Rosita chưa kịp đáp, tiếng tiêu liên đã nổ ran. Lê Diệp đứng phất dậy :

— Tôi đi đây.

— Anh theo họ bằng gì ?

— Bằng xe bình bịch Hác lầy. Chỉ có bình bịch mới theo nổi. Dùng xe hơi rất công kênh, lại dễ lộ. Có ở đây chờ tôi.

Đời Lê Diệp rời bệnh viện được 10 phút, Rosita bật điện trong phòng thường trực. Tiếng súng bên ngoài đã tắt. Bầu không khí ban đêm lại chìm vào yên lặng.

Cánh cửa chưa đóng hẳn vào ngọn gió lạnh lạnh. Nàng rùng mình. Gia nhập phần gián Phi từ lâu, nàng là một trong các nữ điệp viên Á Châu được đào tạo tại trường Fort Halabird, trường dạy phần gián nổi tiếng ở Hoa kỳ. Số vốn nhu đạo của nàng tuy chưa phong phú cũng tạm đủ đối phó với đàn ông trong những công tác hiểm nghèo. Nàng bắn súng rất giỏi, và ít khi phải bắn đến phát thứ hai mới giết được kẻ thù.

Hồi ở trường, nàng được coi là cô gái không tim. Thật vậy, nàng không hề yêu ai, không hề rung động trước lời tỏ tình của nam giới. Không hiểu sao khi về nước nàng lại mềm lòng trước cuộc tấn công tình cảm của Pablo. Chàng sinh viên

trẻ tuổi có nhiều nét độc đáo dễ làm thiếu nữ xuân thi say đắm. Chàng ăn nói duyên dáng, thân hình lại cao ráo, sáng sủa, quý phái. Nếu không gặp trở ngại, sang năm khi Pablo ra trường hai người sẽ làm lễ thành hôn.

Giấc mộng hợp cần của nàng đã tan thành khói trước cặp mắt và khuôn mặt lạ lùng của người đàn ông đôi mắt Các lốt. Nàng thở dài lần nữa. Vô ý nàng chạm tay vào mũi kéo, một tia máu rỉ rả chảy xuống đồng bóng băng trắng toát dề trên bàn. Mũi kéo nhọn không làm nàng đau, trái lại nàng cảm thấy say say như đang được vuốt ve.

Ánh điện trong phòng khiến nàng chói mắt. Nàng tắt đèn, rồi ra ngoài, tựa vào lan can nhìn cảnh cây lung lay trước gió trước khu ngoại thương. Còn trũng ngoài vườn kêu rí rả. Một chiếc phản lực cơ rú lên dưới nền trời màu nhung láng mượt.

Chợt một bóng đen dong dỏng cao chạy vút vào phòng thường trực. Nàng nhận ra người bạn bạn hồi nãy. Gặp nàng, Lê Diệp chép miệng :

— Khổ quá, tôi theo không kịp.

Rôsitá bàng hoàng :

— Biết làm sao bây giờ ? Họ giết anh ta thì nguy.

Lê Diệp thở dài :

— Có đừng lo. Văn Bình không đến nỗi kém.

Nàng giật mình :

— Anh ấy tên là Văn Bình à ?

Biết lẽ lời, chàng ửng thính. Chàng vốn là tay

gián điệp lão luyện, ít khi bỡ ngỡ. Trong phút hấp tấp, chàng đã đề lộ hình tích. Chàng chép miệng

— Vâng, anh ấy là Văn Bình. Có đã nghe tên Văn Bình rồi ư ?

— Không.

Hử vớ ! Nàng biết tiếng chàng thì nguy. Lê Diệp nói chuyện bằng Anh ngữ nên cái tên Văn Bình nghe lơ lơ như tên Hòa lan, thường có tiếng « van » đi trước. Văn Bình cao lớn như người phương Tây, gương mặt không giống người Á đông mấy nên Rôsitá dễ lầm lẫn.

Nàng lặng yên chằm thuốc lá. Lát sau, nàng hỏi :

— Anh đi mô tò kia mà ? Tại sao không theo kịp họ ?

Chàng nhún vai :

— Lỗi hoàn toàn ở tôi, tôi xin nhận hết. Thú thật là tôi khinh địch. Tôi đuổi đến đường San-lui thì mất hút. Không riêng tôi, cả bọn theo sau cũng bị bỏ rơi. Không ngờ cái xe Nash cũ kỹ ấy lại phóng nhanh như tên. Trong thành phố, đường sá ngoằn ngoèo, xe cô đồng đúc mà tài xế chạy trên trăm cây số một giờ.

Có y tá mơ màng :

— Xe Nash à... Thế thì...

Mừng quỳnh, Lê Diệp hỏi dồn :

— Có biết rồi ư ?

Nàng rít một hơi thuốc lá thơm :

— Bọn Huk có hai xe Nash sơn đen. Chắc Văn Bình đã bị họ bắt.

— Còn bọn đi theo ?

— Tôi không tin là cảnh sát. Anh chờ tôi tiếp xúc với Trung ương xem.

Gạt tàn thuốc lá, Rôsitá hỏi đột ngột :

— Tại sao anh trở lại tìm tôi ?

Lê Diệp đáp thông thả :

— Tôi cần hỏi ý kiến cô. Biết đâu...

Ngoài đường Herran có tiếng xe hơi đậu lại rồi tắt máy. Lê Diệp nhìn thẳng vào mắt nàng :

— Biết đâu họ trở lại bắt cô ?

Nàng làm bầm :

— Bắt tôi... Vâng, chuyện nay có thể xảy ra, nếu...

Lê Diệp cướp lời :

— Tôi sẽ núp ngoài vườn. Cô yên tâm, nếu họ bắt cô, tôi sẽ bám sát. Mọi việc để tôi lo liệu.

Càng chạy vòng ra sân sau. Rôsitá ném điếu thuốc xuống đất, di gót giày lên. Lòng nàng xao xuyến lạ thường. Xao xuyến không phải vì sợ địch bắt đi, mà vì sợ không còn cơ hội gặp lại Văn Bình. Trái tim nàng đập thình thịch trong lồng ngực. Nàng không ngờ lại đa sầu, đa cảm quá độ đối với một người đàn ông mới quen.

Trong vòm khuya vắng vẻ, tiếng chân người dẫm rạo rạo trên lá khô. Bọn gian tự tin và kiêu căng, không cần giữ kẽ nữa.

Ba phút trôi qua.

Tiếng giày dừng trước phòng thường trực.

Rôsitá đã treo lên gương, quay mặt vào tường, giả vờ ngủ. Ánh đèn bấp của Anbinô chiếu vào lưng nàng. Hai nhân viên Huk nói với nhau :

— Đứng con bé Rôsitá rồi.

— Mà thử lật mặt nhìn xem ?

— Không cần. Đêm nay, chỉ mình cô ả thường trực trong khu ngoại thương này thôi.

Rôsitá không cự cạy, mặc cho bàn tay sắt sùu đặt lên vai. Bắp đùi nàng đau nhói : địch vừa chích thuốc mê cho nàng. Chỉ đoán được thế rồi nàng mê man.

Anbinô ngang nhiên bồng Rôsitá ra vườn. Từ phía vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Chiếc Nash nổ máy nhẹ nhàng. Santô hỏi bạn :

— Liệu chúng theo mình nữa không ?

Anbinô, giọng kiêu hãnh :

— Bọn lúc này ấy à ? Chúng ngờ sau được mình quay lại bệnh viện bắt có y tá ? Đừng sợ hãi nữa. Thềm ngủ cứ nằm xuống đệm, chợp mắt một lát cho sảng thân. Mấy ngày liền ở Pasay con gân cốt nào thức luôn đêm nay nữa !

— Cậu thì không.

—Ờ ấy à ?Ờ khỏe hơn cậu nhiều. Đưa con gái nào vô phúc mới rõ phải cậu.

Không đợi Santô phản đối, Anbinô xô hẳn ngã chúi vào người Rôsitá. Santô cười hãnh hếch :

— Con bé kháu ghê !

— Cho mày đấy.

— Nó mê man rồi, làm quái gì được ?

— Đợi nó tỉnh dậy, nó tát vào mặt ấy à !

Santô đỡ Rôsitá lên. Miệng nàng toát ra mùi hương nồng nàn. Cảm lòng không đau, hẳn ghi chặt lấy nàng, hôn vào môi. Anbinô xô hẳn ra :

— Tao sắp diên rồi. Máy đừng làm tao đâm xe vào cột điện.

Cả hai cười ha hả. Chiếc Nash ma quái phóng như bay vào đêm tối của thành phố Mani.

Một trăm thước phía sau, Lê Diệp rạp mình trên bình bích. Phen này chàng quyết không cho địch tàu thoát dễ dàng nữa. Túi đựng bộ dao lá liễu vẫn lủng lẳng dưới nách. Chàng mỉm một nụ cười ghê gớm. Lát nữa, những mũi dao sắc như nước này sẽ cắm phập vào tim địch.

Hơi gió từ vịnh Mani thổi lại, vuốt ve da mặt chàng.

VI

Xác chết oan uổng

o-o-o-o-o

Trung sĩ Tinô giờ tay vẫy người lính gác trước khi thêm ga, lái chiếc xe bit bùng ra khỏi khám đường của thành phố. Người lính nhăn răng cười chào lại. Tinô có một thân hình rắn chắc, cái miệng đầy nghị lực nhưng tươi tắn : đặc điểm của cảnh sát viên Phi luật tân.

Thiếu úy Tula ngồi sau xe, cùng bị cáo, bốn phía được che kín. Mỗi khi chở phạm nhân từ nhà giam đến tòa án, Tula và Tinô thường ngồi đằng trước, cửa sau được khóa chặt. Hôm nay, trường hợp đặc biệt, Tula đã tự ý công luôn tay mình vào tay phạm nhân, trên đường từ khám đường ra phòng dự thẩm.

Bị can là Vito, người hoa tiêu lão luyện của chiếc phi cơ thương mại vừa gây ra tai nạn khủng khiếp trên không phận Mani. Ngồi trên ghế gỗ, vẻ mặt dăm chiêu, Vito không thốt nửa lời. Tula gọi chuyện :

— Cũng may không có ai chết. Nếu có, thật rầy rà cho ông.